

[Nøhr.]

dekreteret Afsoning, kan Kommunen forlange vedkommende hensat til Tvangsarbejde. Den gældende Lov siger altsaa, at Fattighjælpsvirkning indtræder over for Alimenterne, for saa vidt den Del af de udlagte Bidrag, for hvilken Afsoning er dekretet, ikke er tilbagebetalt. De Konservative og Venstre ønsker nu dette ændret til, at Fattighjælpsvirkning skal indtræde, saa længe det udlagte Beløb ikke fuldt ud er betalt tilbage, altsaa uden Hensyn til, om Afsoning er dekretet, og uden Hensyn til vedkommende Persons Evne til at tilbagebetale. Det tror jeg ikke er holdbart at gennemføre som nye Bestemmelser. Alt maa tale for, at Dekretering af Afsoning maa være Skellinien for Fattighjælpsvirkning over for de ikke betalte Bidrag. Afsoning dekretes jo, naar man skønner, at vedkommende er i Stand til at betale, og hvis han *kan* betale, men ikke gør det, er Fattighjælpsvirkning berettiget. Er han derimod ikke i Stand til at betale, skønt han gerne vil, saa kan jeg ikke se nogen Rimelighed i at drive ham ind under Fattighjælpsvirkninger. Derfor tror jeg ikke, der opnaas noget som helst positivt hverken ved Venstres eller Det konservative Folkepartis Ændringsforslag, og en positiv Fordel for Kommunerne skulde jo dog være Formaalet, ikke dette blot at føre flere ind under Fattighjælpsvirkninger uden Hensyn til deres økonomiske Evne.

Jeg vil ogsaa gerne sige et Par Ord om de Konservatives Forslag over for arbejdssky Personer, Personer, der nægter at modtage anvist Arbejde. De konservative Repræsentanter siger i Betænkningen, at det, man vil med denne Ændring, er at give Kommunalbestyrelserne Midler i Hænde over for arbejdssky Personer, som snylter paa Samfundet. Ændringsforslaget gaar ud paa, at saafremt en Person nægter at modtage tilbudt kommunalt Arbejde eller andet anvist Arbejde, vil den Hjælp, der ydes ham, være at betragte som Fattighjælp med Virkning som i Forsorgslovens § 206. Jeg er enig med de Konservative om, at Personer, som nægter at modtage anvist Arbejde, bør have forskertset Retten til Hjælp paa almindelig Vis; men jeg kan ikke se rettere, end at netop Tilfælde af denne Art, hvoraf der i Praxis i øvrigt er forsvindende faa — forsvindende faa — allerede er dækket af den gældende Lovs § 306 i Forbindelse med § 310, idet § 306 jo udtrykkeligt fastslaar, at over for Personer, som uden rimelig Aarsag nægter at tage Arbejde og derfor selv er Skyld i, at der har

maattet ydes dem Kommnehjælp, skal saadan Hjælp være at betragte som Fattighjælp, medmindre der undtagelsesvis besluttes noget andet, og hertil kommer § 310, der jo vedrører aabenlyst arbejdsmødvillige og fastslaar, at Hjælp til vedkommende er slet og ret Fattighjælp. Jeg mener altsaa, at disse Bestemmelser, naar de praktiseres i Lovens Aand, fuldt ud dækker de Tilfælde, som Det konservative Ændringsforslag tager Sigte paa. Jeg vil tilføje som almindelig Betragtning, at Det radikale Venstre ikke kan dele de Konservatives Tro paa, at der vindes noget ved at føre de flest mulige over paa Fattighjælp. Fattighjælp, og det gælder ogsaa Fattighjælpsvirkninger, i et vist Omfang, bør efter vor Opfattelse søges indskrænket til at gælde de daarlige Elementer, medens man i de øvrige Tilfælde af Fattighjælpsvirknings Indtrædelse, altsaa i Tilfælde af letsindige Handlinger, uordentlig Livsførelse, daarlige Dispositioner o. s. v., ikke skal tilstræbe at gøre Fattighjælpsvirkning mere langvarig end nødvendig, men netop bør tilstræbe at lette vedkommende Personer Adgangen til at blive frigjort for Fattighjælpsvirkningen. Man maa jo ikke glemme, naar man drøfter disse Spørgsmaal, at det offentlige, at Samfundet, i allerhøjeste Grad er interesseret i, at de Mennesker, som er gledet ind under offentlig Forsorg, atter kan komme til at staa paa egne Ben; og hvor der er Mulighed for, at den enkelte selv vil stræbe efter dette, bør det offentlige ikke modvirke ham, men tværtimod støtte ham deri.

Endelig er der hele Spørgsmaalet om Kommnehjælps Størrelse; de Konservatives og Venstres Repræsentanter søger jo gennem Ændringsforslag — Ændringsforslag, der er forskellige for hvert af Partierne ganske vist — at fastslaa en ensartet Maksimumsgrænse for Ydelse af Kommnehjælp i de enkelte Tilfælde. Jeg for min Part erkender, at der, saaledes som Kommnehjælpen har udviklet sig, og naar man ser paa det mægtige Beløb, som denne Hjælp efterhaanden er kommet til at andrage rundt omkring i Kommunerne, meget vel kan opstaa et alvorligt Problem, som Administrationen eller eventuelt Lovgivningen kan komme til at beskæftige sig med paa ny. Det er da ogsaa ud fra dette Synspunkt, at Det radikale Venstre for sit Vedkommende — og jeg tror, det gælder Regeringen i det hele eller begge Regeringspartierne — tilstræber at føre mest muligt af saadanne Hjælpeforanstaltninger over paa forsikringsmæssigt Grundlag, saavel hvor der er Tale